

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

01 aprilie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

examinând, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procuror împotriva sentinței Judecătoriei Strășeni din 15 mai 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 decembrie 2014, în privința inculpatului

*Severin Andrei Ion, născut la
19 octombrie 1948, originar și locuitor al or. Strășeni, str.
Alexei Mateevici 5 ap. 19, cetățean al R. Moldova, fără
antecedente penale;*

*în instanța de fond:
în instanța de apel:
în instanța de recurs:*

*Termenul de examinare a cauzei
26 martie 2012 – 15 mai 2014,
12 iunie – 09 decembrie 2014,
27 februarie – 01 aprilie 2015;*

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni din 15 mai 2014, Severin Andrei a fost achitat de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (1) Cod penal, din motiv că acțiunile ei nu întrunesc elementele infracțiunii.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că Severin A. este învinuit că, având intenția deținerii și folosirii documentelor oficiale false, știind cu certitudine că nu a deținut niciodată un lot de teren în regiunea „Roșcani”, or. Strășeni, a deținut și folosit ilegal titlul de autentificare a drepturilor deținătorilor de teren, care i-a fost eliberat la 15.04.2011, pe terenul cu cod cadastral nr. 8001103.025, cu destinație grădini, cu suprafața de 0,1475 ha, înregistrat ilegal și eronat în Registrul cadastral al deținătorilor de terenuri la nr. 404 din 24.03.1993, în baza deciziei nr. 3.3 din 17.03.1993 a Consiliului orașenesc Strășeni, care de fapt nu exista la momentul eliberării titlului în Primăria or. Strășeni și nici la arhivele de toate nivelurile unde astfel de acte ar fi necesar să se păstreze. Astfel, eliberarea titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren nu a avut un careva temei legal.

Ulterior, la 29.04.2011, urmărind scopul definitivării intenției sale de obținere ilegală a dreptului de proprietate asupra lotului de teren cu cod cadastral nr. 8001103.025, s-a adresat cu o cerere la OCT Strășeni, care i-a înregistrat la aceeași dată dreptul de proprietate în Registrul bunurilor imobile.

Astfel, inculpatul ar fi săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 361 alin. (1) Cod penal, adică deținerea și folosirea documentelor oficiale false, care acordă drepturi.

Instanța a statuat că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că inițial a scris o cerere și a depus-o la secretara primăriei. Atunci se repartizau terenurile pentru profesorii de la școala de Arte, unde lucra și soția sa. Astfel, în anii 1990-1991, de către reprezentantul primăriei, i s-a repartizat un teren cu suprafața de vre-o 9 ari, situat la intersecția cu s. Roșcani. Ulterior, în anii 1991-1993, s-a adresat la primărie și OCT Strășeni pentru a legaliza terenul, însă nu a reușit din cauza rîndurilor mari. În 2010 a reluat procedura. S-a adresat primăriei, a primit actele necesare. Ulterior, s-a adresat la firma „Geinfosistem”, care i-a întocmit actele necesare, în baza cărora a înregistrat la OCT Strășeni terenul respectiv.

Martorul S. Radu, a relatat că a activat în funcția de secretar al Consiliului orășenesc Strășeni din luna iulie 1999, titlul în cauză a fost semnat de către primar. Ulterior, ea tot a semnat acest titlu, dar n-a verificat dacă temeiul atribuirii terenului coincide cu conținutul deciziei indicate în titlu.

Martorul G. Baltaga, a explicat că a activat în funcția de specialist pentru reglementarea regimului funciar la primăria Strășeni din anul 1999. Deoarece în 1993 a fost consilier, cunoaște că decizia Consiliului orășenesc Strășeni nr.3.3 din 17 martie 1993 a existat, însă, s-a pierdut și nu a fost găsită. Prin aceasta decizie au fost atribuite în proprietate terenurile cu destinație grădini, conform art. 11 Cod funciar, Aceasta era o decizie generală, fără lista persoanelor.

Martorul M. Țirdea, a declarat că, activînd la OCT Strășeni în funcția de registrator, la cererea lui Severin A., în temeiul titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren și actele perfectate de o firmă private, și verificate de OCT Strășeni, a efectuat înregistrarea dreptului lui de proprietate asupra terenului respectiv.

Martorul M. Șumleanski, a relatat că activează la „Geinfosistem” SRL, a întocmit planul metric al terenului pe numele lui Severin A. Toate actele întocmite le-a transmis la OCT Strășeni pentru verificare și înregistrare.

Martorul T. Vilcinscaia, a declarat că, în perioada anilor 2001- 2015, 2011-2012 a activat în funcția de specialist pentru reglementarea regimului funciar la primăria Strășeni. A văzut în copie decizia Consiliului sătesc Strășeni nr.3.3 din 17.03.1993, prin care au fost atribuite cote de pământ. Totodată, a văzut decizia Consiliului orășenesc Strășeni nr.3.5 din 26.03.1993, cunoaște că o astfel de decizie a fost și în baza acesteia s-au eliberat titluri provizorii. Deoarece deciziile nr.3.3 și 3.5 s-au pierdut în anul 2000, au fost adoptate alte decizii asemănătoare. Cunoaște că tuturor deținătorilor de terenuri, l-au fost eliberate titlurile provizorii și că din Primăria Strășeni au dispărut registrul sigilat și listele cu cetățenii cărora au fost atribuite terenuri.

Potrivit răspunsului nr.5789 din 15.12.2011 al Arhivei Naționale al RM, aceasta nu dispune de decizia Primăriei or. Strășeni nu nr.3.3 din 17.03.1993 și nr.3.5 din 24.03.1993.

Conform răspunsului nr.137 din 15.02.2012 a Serviciului Arhivă al Consiliului raional Strășeni, potrivit fondului 29, inventar I al Primăriei or. Strășeni, deciziile cu nr.3.3 din 17.03.1993 și nr. 3.5 din 24.03.1993 nu figurează.

Instanța a reținut că obiectul material al infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (1) Cod penal, constituie documentele oficiale care acordă drepturi. Însă, documentele oficiale pot fi emise doar de organele de stat, de organele administrației publice locale, de întreprinderi, instituții sau organizații, care conferă un drept sau eliberează ori scutește de obligații.

Astfel, titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren, care se pretinde că a fost falsificat, este un document oficial, care în mod normal se eliberează de autoritățile administrației publice locale și în temeiul legii este recunoscut de organele de stat ca un document care confirmă un drept.

Deci, potrivit declarațiilor martorului T. Vilcinscaia, terenurile pentru grădini au fost atribuite de către Primăria Strășeni în anii 1990, inclusiv conform decretului Președintelui R. Moldova. În baza listelor întocmite de primărie au fost atribuite terenurile în regiunea s. Roșcani și altor instituții și organizații din or. Strășeni, nu numai lucrătorilor din sovhoz, iar potrivit declarațiilor martorului L. Nicolaescu, terenul atribuit inculpatului Severin A. nu se suprapune cu sectorul pe care, conform planului urbanistic elaborat în anul 2008, se preconiza construcția stației de epurare.

Pe lângă aceasta, nu inculpatul dar funcționarii Primăriei, care sunt responsabili de corectitudinea eliberării titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren, au indicat temeiul atribuirii terenului.

Infracțiunea prevăzută de art. 361 Cod penal poate fi săvârșită numai cu intenție. Însă, nu a fost demonstrată intenția inculpatului de a deține și de a folosi documentul oficial fals, nu au fost prezentate probe pertinente, concludente și admisibile care din punct de vedere al coroborării lor ar demonstra că inculpatul știa că deține titlu de autentificare a dreptului deținătorului de teren cu date incluse vădit false, și totuși l-a folosit pentru înregistrarea dreptului de proprietate asupra acestui teren.

Înregistrarea în Registrul bunurilor imobile a dreptului de proprietate și a altor drepturi patrimoniale asupra terenurilor este expres văzută de legislație.

Mai mult, din momentul eliberării de către autoritățile publice locale a titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren, inculpatul era obligat să-l înregistreze în Registrul bunurilor imobile, din care considerente s-a și adresat cu o cerere la OCT Strășeni.

Nu pot fi recunoscute ca probe veridice și incontestabile declarațiile martorilor și răspunsul Primăriei precum că inculpatul n-a achitat impozite pentru folosirea acestui teren. Cum rezultă din declarațiile martorilor, datele referitoare la deținătorii de terenuri se dețin la specialiștii pentru reglementarea regimului funciar, care întru impozitare prezintă informația receptorilor fiscali din cadrul Primăriei. Astfel, inculpatul nu poate purta vina pentru neprezentarea informației despre impozitare.

Procesul-verbal de examinare a obiectului din 01.11.2011, prin care a fost examinat dosarul cadastral cu numărul 8001103014, se referă doar la identificarea bunului imobil, planul geometric și titlul perfectat. Însă, inculpatul nu este învinuit de falsificarea titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren prin introducerea în el a înscrisurilor respective.

Mai mul, planul geometric este elaborat de către întreprinderea „Geoinfosistem” SRL și aprobat tot de către funcționarii Primăriei or. Strășeni, iar titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren este semnal de către primar, secretarul Consiliului orășenesc și inginerul pentru reglementarea regimului proprietății funciare.

În această ordine de idei, susținerea acuzării precum că titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren eliberat pe numele inculpatului este unu fals, este doar o presupunere, care în condițiile legii nu poate fi pusă la baza unei sentințe de condamnare, iar nestabilirea faptului falsificării documentului nu indica la deținerea și folosirea acestui document.

Prin urmare, lipsesc indicii care ar demonstra că inculpatul a săvârșit acțiuni intenționate, prejudiciabile, că există o legătură causală dintre aceste acțiuni și careva consecințe concrete, ce denotă lipsa laturii obiective și subiective ale infracțiunii.

3. Procurorul a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 361 alin. (1) Cod penal, cu încetarea procesului penal în legătură cu expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere, în conformitate cu prevederile art. 60 Cod penal.

Apelantul a invocat că instanța de fond nu a apreciat la justa valoare probele acuzării, care demonstrează pe deplin vinovăția inculpatului.

Astfel, martorului S. Radu a relatat că activează în calitate de secretar a consiliului local Strășeni și a semnat titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren cu cod cadastral nr. 8001103.025, însă nu a verificat existența deciziei nr. 3.3 din 17.03.1993, la care se făcea referire în titlu. A acționat în așa mod deoarece a avut încredere în specialistul pentru reglementarea regimului funciar din cadrul primăriei or. Strășeni. Titlul a parvenit la ea fiind semnat de toți ceilalți funcționari și de aceia a semnat și ea.

Comunicatul oficial nr.892 din 08.08.2011, eliberat de Primăria or. Strășeni și semnat de primar, confirmă că inculpatului nu i-a fost atribuit, nu a deținut, nu a primit și nu a achitat impozitul pe teren, nu dispunea de careva acte la baza cărora au fost eliberate titluri provizorii sau titluri de autentificare a dreptului deținătorului de teren, probă incontestabilă în susținerea învinuirii.

Potrivit informației nr. 5768 din 15.12.2011, Arhiva Națională nu dispune de deciziile cu nr. 3.3 din 17 martie 1993 sau nr. 3.5 din 24.03.1993 a Primăriei or. Strășeni.

Certificatul nr. 137 din 15.02.2012, eliberat de Serviciul Arhiva al Consiliului r. Strășeni, confirmă că potrivit inventarului fondului nr. 29, inventar I al Primăriei or. Strășeni, decizia nr. 3.3 din 17.03.1993 și decizia nr. 3.5 din 24.03.1993, nu figurează.

Aceste probe dovedesc că nu a existat în fapt temeiul de drept în eliberarea inculpatului a respectivului titlu fals.

Inculpatul nu a putut specifica la concret care persoane, în ce temei și în care împrejurări de fapt, i-a fost repartizat teren indicat în titlul și cine îi sunt vecinii cu loturile.

Martorii apărării L. Nicolăescu și T. Vilcinscaia doar au confirmat poziția acuzării. Primul a declarat că este arhitect-șef al Primăriei Strășeni și în regiunea "Roșcani", conform planului urbanistic, este preconizată construcția unei stații de epurare, iar ultimul a menționat că atât în registrul cadastral al deținătorilor de terenuri

cît și în cel al titularilor funciari precum și alte registre, liste și cărți, inculpatul nu figurează ca beneficiar de teren în regiunea „Roșcani”, și acest fapt îl cunoaște deoarece a activat mai întâi în sovhoz, iar mai apoi ca inginer cadastral în Primăria or. Strășeni. În rest, declarațiile acestora urmează a fi apreciate ca irelevante.

Potrivit titlului rezultă că nu inculpatul l-a perfectat și eliberat, dar factorii de decizie ai Primăriei Strășeni acțiunile cărora, plasîndu-se sub incidența legii penale, la moment constituie obiect de judecare în fond de către Judecătoria Ciocana, cu atît mai mult că și instanța de fond a indicat că nu inculpatul, dar înseși funcționarii primăriei sunt responsabili de corectitudinea eliberării titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren.

Este subiectivă, total eronată și declarativă afirmația instanței că titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren fals este doar o presupunere a acușării, care nu poate sta la baza unei sentințe de condamnare, iar nestabilirea faptului falsificării documentului nu poate indica la deținerea și folosirea acestui document.

În combaterea respectivei concluzii servesc toate probele acușării, care indică la raptul că titlul în cauză conține date denaturate, fapt recunoscut chiar și de instanță prin sentința sa. Or, aceasta rezultă evident din conținutul titlului, pentru constarea cărui fapt nu se impune și nu este necesar efectuarea unor expertize, avînd în vedere metoda și forma de falsificare.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 decembrie 2014, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că concluziile primei instanțe corespund circumstanțelor stabilite la judecarea cauzei.

Versiunea, inculpatului nu este combătută prin probele prezentate de partea învinuirii, totodată sentința cuprinde descrierea circumstanțelor cauzei constatate de instanța de judecată și enunțarea temeiurilor pentru achitarea inculpatului, cu indicarea motivelor pentru care se resping probele aduse în sprijinul acușării.

Prin ansamblul de probe cercetate în ședința ut judecată nu se dovedește vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate.

Consecințele primei instanțe sînt motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității, care au dus la soluția de achitare a inculpatului.

Față de lucru judecat de prima instanță, s-a constatat o motivare amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta incriminată inculpatului, astfel, fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrînd cu prisosință soluția dată de prima instanță. În cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătînd în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel eventual, o curte de apel poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*Hotărîrile CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

5. Procurorul a declarat recurs ordinar în care solicită casarea deciziei menționate și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

Recurentul a indicat că vina inculpatului este demonstrată prin probele acuzatorii, dar care nu au fost apreciate corect de instanțe prin prisma coroborării lor.

Inculpatul nu a putut specifica care persoane, în ce teme și în care împrejurări i-a repartizat terenul indicat în titlu și cine îi sunt vecinii cu loturile.

Depozițiile martorilor apărării L. Nicolăescu și T. Vilcinscaia confirmă poziția acuzării. Primul a relatat că este arhitect-șef al Primăriei Strășeni și în regiunea „Roșcani”, conform planului urbanistic, este preconizată construcția unei stații de epurare, iar ultimul a indicat că inculpatul, atât în registrul cadastral al deținătorilor de terenuri cât și în cel al titularilor funciari precum și alte registre, liste și cărți, nu figurează ca beneficiar de teren în regiunea "Roșcani" și acest fapt îl cunoaște deoarece a activa în sovhoz, mai apoi ca inginer cadastral în Primăria or. Strășeni. În rest, declarațiile acestora urmează a fi apreciate ca irelevante, în condițiile în care nu confirmă poziția apărării ori a acuzării și în sine întruchipează concluzii subiective.

Inculpatului i se impută deținerea și folosirea titlului fals, dar nu acțiunea de influențare la comiterea falsului sau nemijlocit falsificarea acestuia.

Potrivit conținutului titlului rezultă că nu inculpatul l-a perfectat și eliberat, dar factorii de decizie ai Primăriei Strășeni, acțiunile cărora, plasându-se sub incidența legii penale, la moment constituie obiect de judecare în fond de către Judecătoria Ciocana.

Instanța de fond, prin argumentul ei din sentință, a recunoscut că nu inculpatul, dar înseși funcționarii primăriei sunt responsabili de corectitudinea eliberării titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren.

Este subiectivă, eronată și declarativă afirmația instanței că titlul de autentificare a dreptului deținătorului de teren, fiind fals, este doar o presupunere a acuzării, care nu poate sta la baza unei sentințe de condamnare, iar nestabilirea faptului falsificării documentului nu poate indica la deținerea și folosirea acestui document.

În combaterea respectivei concluzii servesc toate probele acuzării, care indică la faptul că titlul în cauză conține date denaturate, fapt recunoscut chiar și de instanță prin sentința sa, or, un asemenea fapt rezultă evident din conținutul respectivului titlul, pentru constarea cărui nu se impune și nu este necesar efectuarea unor expertize, având în vedere metoda și forma de falsificare.

Instanțele l-au achitat pe inculpat bazându-se doar pe declarațiile lui, fără a exista alte probe, ori ale combate pe cele ale acuzării, interpretând eronat și subiectiv probele acuzării, a pronunțat o sentință care contravine prevederilor art. 100 alin. (4), art. 101 alin. (1) și (3) și art. 389 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală.

Astfel, instanțele au încălcat principiul imparțialității, prin aceea că nu au analizat probele prin coroborare, a demonstrat parțialitate la examinarea în fond a procesului, iar hotărîrea s-a bazat pe concluzii subiective.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului respectiv pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. În corespundere cu art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar declarat de procuror este fondat în drept pe temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, cum ar fi că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (*pct. 5 din decizie*).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat asupra căror motive concrete, invocate în apel, nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, în raport cu circumstanțele invocate în descriptivul deciziei contestate, inclusiv cele indicate în pct. 4 din prezenta decizie, și care ar fi esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, omițându-se totalmente motivarea ilegalității hotărârilor contestate în acest sens, cu indicarea unor concrete erori de drept în aspectul vizat (*pct. 5 din decizie*).

Rezultă, că recursul procurorului nu întrunește condițiile legale de conținut în această parte, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al acuzatorului cu circumstanțe în fapt și în drept, care ar justifica acest recurs și ar agrava situația inculpatului.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și cu referire la argumentul regăsit în recursul ordinar că decizia instanței de apel este neîntemeiată, dar în care nici nu se conțin referiri la erori de drept concret definite în acest sens, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor instanțelor de fond și de apel, inclusiv cele reproduse în pct. 2 și 4 din prezenta decizie, relevă în mod concludent că ambele instanțe au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea formulată și achitarea

inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, cum ar fi și declarațiile inculpatului, martorilor S. Radu, G. Baltaga, M. Șumleanski, L. Nicolăescu, T. Vilcinscaia, procesele verbale de examinare a dosarului cadastral cu nr. 80011030.025, de examinare a registrului titularilor funciar ai Primăriei Strășeni, de examinare a registrului cadastral al deținătorilor de terenuri din or. Strășeni, comunicatul Primăriei or. Strășeni, comunicatele arhivelor, fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apel și repetate în recursul procurorului (pct. 2 -5 din decizie).

Totodată, recurentul nu a criticat în niciun fel concluziile juste ale instanțelor judecătorești că în acțiunile inculpatului lipsesc elementele infracțiunii incriminate, deoarece el nu știa că deține un titlu cu date vădit false, odată ce acesta i-a fost eliberat de către autoritățile publice locale, conform competenței lor de drept, și în corespundere cu legislația în vigoare inculpatul era obligat să-l înregistreze în Registrul bunurilor imobile, din care considerente s-a și adresat cu o cerere la OCT Strășeni. Rezultă, că dacă recurentul nu le deneagă, le acceptă și, astfel, se contrazice în susținerea acuzării (pct. 2, 4 din decizie).

Mai mult, recursul declarat, fondat pe mențiuni ca: „... probele acuzatorii nu au fost apreciate corect de instanțe ..., instanțele au demonstrat parțialitate la examinarea în fond a procesului, iar hotărîrea s-a bazat pe concluzii subiective ...”, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au estimat circumstanțele cauzei (pct. 5 din decizie).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decît cel pe care îl propune procurorul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea doar acestei chestiuni în recursul ordinar, este lipsită de orice suport legal.

Este de menționat că soluția de achitare a inculpatului coroborează și cu următoarele circumstanțe.

Potrivit art. 8 alin. (3), 66 alin. (2) pct. (1), 281 alin. (2), 296 alin. (2) Cod de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvîrșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, actul de învinuire trebuie să cuprindă formularea învinuirii cu indicarea datei, locului, mijloacelor și modului de săvîrșire a infracțiunii și consecințele ei, caracterului vinei, încadrarea juridică a acțiunilor învinuitului. Inculpatul are dreptul să știe pentru ce faptă este învinuit.

Conform rechizitoriului, inculpatul este acuzat că: „... a deținut și folosit ilegal titlul de autentificare a drepturilor deținătorilor de teren, care i-a fost eliberat la

15.04.2011 ..., ilegal și eronat indicat ca fiind înregistrat în Registrul cadastral al deținătorilor de terenuri la nr. 404 din 24.03.1993, în baza deciziei nr. 3.3 din 17.03.1993 a Consiliului orășenesc Strășeni, care de fapt nu exista la momentul eliberării titlului în Primăria or. Strășeni și nici la arhivele de toate nivelurile unde astfel de acte ar fi necesar să se păstreze. Așadar, eliberarea titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren nu a avut un careva temei legal.

Ulterior, la 29.04.2011, urmărind scopul definitivării intenției sale de obținere ilegală a dreptului de proprietate asupra lotului de teren cu cod cadastral nr. 8001103.025, s-a adresat cu o cerere la OCT Strășeni, care i-a înregistrat la aceiași dată dreptul de proprietate în Registrul bunurilor imobile”.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 361 alin. (1) Cod penal, ca deținerea și folosirea documentelor oficiale false, care acordă drepturi.

Totodată, în pofida normelor de drept enunțate în actul de învinuire, care conține divergente, nu este concret și clar indicat, deci nici constatat:

a) cine a eliberat titlul inculpatului și care prescripții de drept ar fi fost încălcate
b) în acest sens, cât și la înregistrarea terenului în Registrul cadastral al deținătorilor de terenuri, și de către OCT Strășeni, odată ce se impută că eliberarea și înregistrarea titlului s-a efectuat *fără temei legal*;

c) care este esența de drept a acușării formulate în cazul în care valabilitatea titlului și a înregistrării dreptului de proprietate a inculpatului asupra terenului respectiv nu sunt anulate, și continue să producă efecte juridice în favoarea inculpatului, care are dreptul constituțional la protecția proprietății;

d) este oare doar faptul că decizia respectivă *nu exista la momentul eliberării titlului în Primăria or. Strășeni și nici la arhive*, o încălcare a procedurii de eliberare a titlului, în cazul în care în rechizitoriu nu este constatat dacă o asemenea decizie a fost sau nu și adoptată de către organul competent;

e) cine, în ce împrejurări *ilegal și eronat a înregistrat terenul în Registrul cadastral al deținătorilor de terenuri la nr. 404 din 24.03.1993*, adică ulterior *deciziei nr. 3.3 din 17.03.1993 a Consiliului orășenesc Strășeni*, și care ar fi esența acestei constatări în raport cu acțiunile incriminate inculpatului, cât și în raport cu atribuțiile prevăzute de lege a instituțiilor de resort.

Prin urmare, învinuirea înaintată inculpatului este una incompletă, neclară și divergentă, adică este una dubioasă. O asemenea învinuire a afectat dreptul inculpatului de a ști pentru ce faptă este învinuit, adică dreptul la apărare.

Totodată, art. 8 alin. (3), 24 alin. (2), 325 alin. (1), 389 alin. (2) Cod de procedură penală, prevăd că instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acușării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Judecarea cauzei se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii și sentința de condamnare nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii se interpretează doar în favoarea inculpatului.

Astfel, instanța de judecată nu este în drept să completeze din oficiu învinuirea cu circumstanțe în fapt care ar justifica-o și care ar agrava situația inculpatului, și să-și întemeieze soluțiile pe presupuneri și dubii.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile

contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procuror împotriva sentinței Judecătorei Strășeni din 15 mai 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 decembrie 2014, în privința inculpatului Severin Andrei Ion, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 15 aprilie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco